Dialog cu Gerson

● CRED CĂ NU SE VA MAI NAȘTE NICICÎND UN AL DOILEA PELÉ ● CU BECKENBAUER VALID, FINALISTĂ ÎN MEXIC AR FI FOST ECHIPA VEST-GERMANĂ ● AM O SLĂBICIUNE PENTRU „DUMITRAȘ"

În după amiaza primului joc al Rapidului, în Brazilia, cel cu Portuguesa (care s-a jucat seara), am asistat la antrenamentul echipei F.C. Sao Paulo, unde m-am dus în scopul de a-l urmări, în special, pe Gerson căruia intenționam să-i iau și un interviu. Cunoscînd, din relatările ziarelor, caracterul extrem de dificil al celebrului jucător brazilian, aveam îndoieli în privința realizării celui de al doilea proiect, cu atît mai mult cu cît Gerson era proaspăt (și grav) penalizat de către clubul său, după înfrîngerea suferită în fața echipei Ț.S.K.A. Cerveno Zname din Sofia. Cu atît mai mare, și mai plăcută a fost surpriza, întîlnind un Gerson departe de incriminările ziarelor, realmente foarte amabil.

Abordîndu-l la sfîrșitul antrenamentului, am avut o discuție care ar fi făcut plăcere oricărui ziarist, într-atît de deschis, de simplu, de apropiat, s-a prezentat cel pe care presa braziliană îl consideră un „monstru sacru al balonului rotund".

Dialogul nostru a plecat, bineînțeles, de la El Mundial.

— Toată lumea, inclusiv opinia publică sportivă din România, a susținut că echipa Braziliei a cîștigat, pe deplin merit, Cupa Jules Rimet. Fair, antrenorul italian Valcareggi a recunoscut și el meritele învingătoarei, afirmînd, totuși, că Squadrei azzura i-au lipsit în ziua finalei 24 de ore de somn, care au contat mult în înclinarea balanței. Ce părere aveți de această observație?

— Dacă dormeau trei ani, tot i-am fi bătut pe italieni!

— În presa sportivă mondială s-au făcut nesfîrșite comparații între fotbalul sud-american și cel european. Pe care-l preferați și care sînt argumentele dumneavoastră?

— Argumentele mele (de fapt cele ale victoriei echipei noastre) ies din perimetrul subiectivismului, al sentimentalismului, ele impunîndu-se — cred — rațiunii celor care au urmărit turneul final. Înaintea lui, se spunea că atuul europenilor va fi forța, vigoarea jocului lor, recunoscut ca mai puțin tehnic. În schimb, nouă, brazilienilor, ni se prezicea căderea tocmai la capitolul pregătirii fizice. Spre surpriza multora, noi i-am întrecut pe toți nu numai la capitolul tehnicii, ci și la cel al condiției fizice. Este adevărat că n-am ieșit în oraș decît de două ori în ultimele trei luni dinaintea partidelor oficiale și pînă la finală, în vreme ce fotbaliștii europeni ieșeau cam în fiecare seară pe la baruri...

— După finala Campionatului mondial, Luigi Riva declara că principalul artizan al victoriei Braziliei a fost Gerson. Cum ați primit această apreciere?

— Ca pe un compliment nemeritat. Întreaga noastră echipă a fost autoarea victoriei, iar dacă este vorba să faci cu orice preț o subliniere, cel care o merită cu prisosință este Pele.

— Ajungînd la acest nume, pe care copiii de pretutindeni îl cunosc la fel de bine ca și pe cel al lui Columb, v-aș ruga să-mi spuneți care este opinia dumneavoastră despre Pele?

— Este cel mai mare fotbalist al tuturor timpurilor. Nu se va mai naște, cred, nicicînd un al doilea ca el.

— Ce impresie v-a făcut reprezentativa României la Guadalajara?

— România a fost cu mult peste așteptările mele. A intervenit surprinzător în lupta „celor mari" și puțin a lipsit să nu lanseze marea bombă a turneului final. Mie, personal, îmi place jocul românilor — alert, bine echilibrat, deși poate prea prudent — și am o adevărată slăbiciune pentru micul dumneavoastră atacant „Dumitraș". Sînt convins că jocul lui ar place mult și la noi, în Brazilia.

— Revenind la Campionatele mondiale, care sînt favoriții dv. pentru viitoarea ediție?

— Echipa R.F. a Germaniei — pentru că va fi gazdă, Brazilia — pentru că, iertați-mi lipsa de modestie, oriunde am juca, știm mai mult fotbal, și Anglia, pentru marea ei capacitate de organizare.

— Nu amintiți nimic despre echipa Italiei...

— Italienii sînt foarte simpatici, dar nu-i văd ajungînd nici măcar în finală. Cu Beckenbauer valid, finalistă în Mexic ar fi fost echipa vest-germană.

— Cîți ani aveți și pînă la ce vîrstă intenționați să mai jucați?

— Am 30 de ani, și cred că voi mai juca pînă la viitoarea ediție a C.M. La condițiile noastre de climă este foarte greu să reziști peste 33—34 de ani.

— Ce veți face după încheierea activității fotbalistice?

— Voi sta cuminte în tribună și voi cînta samba împreună cu toți spectatorii.

— Sînteți căsătorit?

— Da, am și doi copii, care sper că vor juca bine volei...

— ?!?

— Glumesc, dar e adevărat. Am două fetițe, Patricia, de trei ani, și Cristina, de un an și opt luni. Nu mi-a fost dat să am băiat, ca fericitul „rey Pele"...

— Înainte de a încheia, aș vrea să vă întreb dacă v-a supărat mult pedeapsa pe care ați primit-o după înfrîngerea echipei dv. de către Ț.S.K.A. Sofia?

— M-a supărat, recunosc, dar viața fotbalistului cuprinde multe pedepse, compensate, din cînd în cînd, de cîte o bucurie.

— Aveți ceva de transmis fotbaliștilor români?

— Le doresc succes și o nouă întîlnire cu Brazilia, într-un turneu final. Dar nu în meciurile de grupă...

Marius POPESCU

Un frumos mărțișor fotbalistic

FILMUL „MEXIC '70"

De mîine, iubitorii de fotbal vor putea viziona un film în culori, o peliculă despre cea mai mare sărbătoare a soccerului mondial: **turneul din Mexic 70**. Așadar, o oră și 30 de minute în companie celor mai bune echipe de fotbal din lume, din distribuție făcînd parte **Pele, Bobby Moore, Beckenbauer, Riva, Dumitrache** și alte stele ale ultimei ediții a cupei „Jules Rimet".

Filmul **„Mexic '70"** este o producție a studiourilor engleze, în regia lui Alberto Isaac. El va rula, începînd de la 1 martie, pe ecranul cinematografului „F...ival" din București.

O VIZITĂ FRUCTUOASĂ ÎN FRANȚA

Cu prilejul recentei sale vizite în Franța, conf. dr. Emil Ghibu a însumat în agenda sa numeroase acțiuni din care am dori să împărtășim și cititorilor noștri. După cum se știe, această călătorie — în care s-a reprezentat C.N.E.F.S. a fost însoțit de conf. dr. Nicu Alexe, directorul Centrului de cercetări științifice — a avut trei ținte principale: semnarea convenției sportive franco-române, participarea la adunarea generală a Consiliului internațional pentru educație fizică și sport (C.I.E.P.S.) și vizitarea cîtorva unități de învățămînt de specialitate din Paris.

ACORD SPORTIV FRANCO—ROMÂN

Delegația română a fost primită cu multă atenție de către Joseph Comiti, secretarul de stat de pe lîngă primul ministru, însărcinat cu problemele tineretului, sportului și recreației, precum și de colonelul Marceau Crespin, șeful departamentului sport. De altfel, în prezența acestor personalități și a ambasadorului român la Paris, Constantin Flitan, **a fost semnat acordul care stipulează pentru anul 1971 schimburi sportive româno-franceze la nu mai puțin de 18 sporturi (cu precădere olimpice)**. Protocolul consemnează, de asemenea, posibilitățile de schimb de publicații, cărți, filme, articole de specialitate.

Discuțiile de lucru, cordiale, purtate cu acest prilej, au evidențiat importanța pe care oficialitățile franceze o acordă folosirii metodei sportive în procesul de educație fizică școlară, inițierii tuturor elevilor în diferite ramuri sportive. De altfel, la bacalaureatul francez există un test de pregătire fizică — la alegere, două din trei discipline: înot, atletism, gimnastică.

ÎN DISCUȚIE, SPORTUL PENTRU TOȚI

Cea de a 5-a Adunare generală a C.I.E.P.S s-a ținut în noul sediu parizian al UNESCO, de care este pendinte, ca organism preocupat de promovarea problemelor educației fizice și sportului în ansamblu. A fost una dintre cele mai fructuoase și reprezentative reuniuni. S-a înregistrat o prezență largă, din domenii foarte variate: delegații a 46 organizații și instituții (10 guvernamentale, 13 internaționale, 23 instituții științifice) din Bulgaria, Italia, U.R.S.S., R.D.G., Franța, R.F.G., Anglia, Ungaria, Polonia, Cehoslovacia, Canada, Iugoslavia, R.A.U., Cuba etc., reprezentanți ai federațiilor internaționale de baschet, atletism, haltere, ciclism, ai Federației internaționale de educație fizică, Asociației institutelor de educație fizică, Asociației internaționale a tinerelor fete etc. Laureatul premiului Nobel pentru pace, Philip Noel-Baker (Anglia) a condus cu aplomb lucrările la care s-au mai distins personalități: Korobkov (U.R.S.S.), Borotra (Franța), Falize (Belgia), Hepp (Ungaria), Erbach (R.D.G.), Don Anthony (Anglia), Herzegan (Iugoslavia), Liselott Diem (R.F.G.) etc.

Ordinea de zi a reuniunii a atestat **orientarea spre problema majoră a sportului pentru toți**. S-a subliniat în special **rolul tot mai important al sportului pentru dezvoltarea normală a tineretului, pentru sănătatea oamenilor în societatea modernă.** Pentru sportul românesc constituie o mîndrie faptul că, în urma reuniunii experților, întrunită la cererea UNESCO la București în decembrie 1969, pe baza schimbului de opinii și a discuțiilor purtate atunci, secretariatul CIEPS a editat în trei limbi de circulație internațională broșura: „Recomandări în favoarea sportului pentru toți", difuzată în toate țările lumii și care poartă printre semnatari și numele a doi experți români (Emil Ghibu și Nicu Alexe). De altfel, chiar la recenta Adunare generală au fost apreciate intervențiile reprezentanților români la problemele: sportul și înțelegerea internațională (E. Ghibu) și fairplay (N. Alexe).

ȘTIINȚA OMULUI DE MÎINE

S-a manifestat interes pentru congresul științific din 1972, de la München, în special datorită problemei introducerii în practică a cercetărilor, transformării concluziilor cercetării în tezaur de înțelepciune, realizării unei mai bune unități între cercetare și urmărirea practicii. Știința în sport devine astfel știința omului sănătos, a omului de mîine.

Luîndu-se în discuție relația sport-turism, s-a conchis că sportivii și însoțitorii lor călătoresc mult, dar văd puțin, din cauza timpului limitat, consacrat mai ales competițiilor. Se recomandă includerea în programul sportivilor a unei cantități sporite de vizite la obiective culturale, artistice.

Proiectata reuniune oficială a miniștrilor sportului din lumea întreagă sub egida UNESCO (evocată și la București în 1969), va avea probabil anul acesta o fază pregătitoare, înainte de a se realiza practic în anul 1973.

SPORTUL SE ÎNVAȚĂ DE MIC

În timpul șederii la Paris, delegația română a vizitat — însoțită de întreaga solicitudine a gazdelor franceze — Institutul național al sporturilor (I.N.S.) și liceul Paul Valery.

Din discuțiile avute cu cîteva cadre didactice ale Școlii normale de educație fizică, din lecțiile practice urmărite la liceul Valery și din studierea programelor școlare oficiale, reies numeroase concluzii de mare interes, pe care deocamdată le vom enunța doar.

Sportul constituie un mijloc minunat de rezolvare a sarcinilor educației fizice școlare, de formare fizică și morală a elevilor. Important este ca orice tînăr să-și însușească în școală unele sporturi pe care să le poată practica toată viața

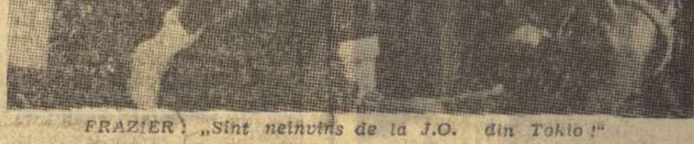
Din punct de vedere al orientării metodice fiecare lecție are o temă centrală, în majoritatea cazurilor sportivă. Lecțiile prevăd practicarea efectivă a unui sport (handbal, atletism, gimnastică acrobatică sau modernă etc) sau pregătirea, instruirea pentru practicarea diferitelor ramuri. Exercițiile de gimnastică formativă-analitică sînt cuprinse în lecții în funcție de necesitățile și insuficiențele motrice ale elevilor.

Frazier sau Clay?

„MECIUL SECOLULUI" A ÎNCEPUT DE MULT...

După un senzațional **come back**, Cassius Clay reintră la Madison Square Garden, pe ușa din față.

Din momentul semnării contractelor, meciul Frazier — Clay a și intrat pe orbita publicității.

FRAZIER: „Sînt neînvins de la J.O. din Tokio!"

Campania a fost lansată de cei doi promotori ai galei, Cooke și Perenchio, interesați ca investiția celor cinci milioane de dolari să devină un mare bussines. Poate de aceea, revista americană „Sports Illustrated" își intitula reportajul pregătirii meciului: „Sport — 5 milioane în ziua lefii", ilustrat cu reproducerile celor două cecuri emise la 13 ianuarie de California Sports Incorporated prin intermediul băncii Chase Manhattan și care vor fi înmînate lui Joe Frazier și Muhammand Ali în seara meciului. Pe ce mizează promotorii „luptei campionilor", cum este denumită această memorabilă dată? În primul rînd, pe transformarea sa într-un show. Jerry Perenchio — care pînă la perfectarea partidei, la sfîrșitul anului trecut, nu-i întîlnise niciodată pe Ali și Frazier, iar pe ultimul nici măcar nu l-a văzut vreodată boxînd — a declarat textual: „Întîlnirea depășește boxul, este o afacere spectaculoasă". În planurile sale, minuțios pregătite, nici un amănunt care poate produce dolari nu este neglijat. Începînd cu estimarea încasărilor de la Madison Square Garden (20 000 de spectatori, locurile de la „Golden Circle" vor costa 500 de dolari iar cele din jurul ringului 250), mizînd pe uriașele beneficii aduse de concesionarea televizării partidei (se contează pe 7 milioane de dolari, din cele aproape 70 de societăți care vor prelua, prin circuite închise, transmisiunea televizată a acestui meci, asigurată de Management Television Systems Inc., din New York), pe filmul documentar care va pătrunde în culisele meciului (distribuit sălilor de cinema în mai puțin de 60 de zile de la disputarea sa) și terminînd cu suveniruri de la memorabila partidă.

Este semnificativ pentru uriașul interes stîrnit de acest meci, faptul că unul din rivalii lui Perenchio în concesionarea galei, Fred Hofheinz, al cărui tată este coproprietar al Astrodomului, a încercat să organizeze meciul Ali — Frazier aici, la Houston, în fața unei mari mulțimi. Dar, deși acesta și-a exprimat public părerea că boxul nu este o afacere cu spectacole, n-a avut cîștig de cauză. În aceeași ordine de idei nu sînt lipsite de semnificație amănuntele că imense ecrane de televiziune vor fi instalate pe diverse stadioane, la Detroit, de pildă, la Cobo Hall, unde în seara zilei de 8 martie vor asista 12 000 de persoane.

Preocupați, bineînțeles, de confruntarea directă din ring, cei doi protagoniști au început de mult confruntarea indirectă prin presă, radio și televiziune. Războiul declarațiilor premerge lupta pugilistică. Joe Frazier se declară a fi net favorit pe baza faptului că mașina sa de pumni este superioară oricărui alt boxer de categorie grea. „Și, să nu uităm — a declarat Joe Frazier — eu sînt neînvins de la Jocurile Olimpice de la Tokio". La care Muhammad Ali, cu causticitatea ce-i este caracteristică, i-a replicat: „Da, într-adevăr, Frazier este favorit! Este favoritul meu printre învinși! El poate să-și pună în funcțiune mașina de pumni, dar în fața nu are un amator, ci pe cel mai bun profesionist, pe cel mai rapid boxer din istoria boxului. Eu voi dansa la 8 martie. Voi dansa, mă voi mișca și mă voi ascunde în ring astfel încît Frazier va fi incapabil să mă găsească. El mă va căuta, va lovi în gol, și se va întreba: unde-i Ali? Și atunci cînd se va întreba, îl voi lovi eu. Primele cinci reprize vor fi ale mele. El nu va fi în stare să mă atingă, nici nu mă va găsi. Numai eu voi puncta".

Se poate spune, deci, că meciul a început de mult. Cum se va termina? Deocamdată știm ceea ce și Sports Illustrated scria recent: „Cînd meciul se va încheia, adevărata luptă va începe!" Și revista americană se referea la lupta celor doi boxeri cu fiscul...

CLAY: „Numai eu voi puncta!"

Paul SLAVESCU

Reflecții fotbalistice

● Unii juniori — socotiți speranțe — ajung seniori în care nu-ți pui nici o... nădejde!

● Cînd faulturile se țin lanț, fotbalul nu poate supraviețui în... pauzele dintre faulturi!

● O echipă care deține un lot valoros, trebuie, mai întîi, să-și asigure lotul împotriva calamităților și... transferărilor!

● Ținuta tehnică este costumul de gală cu care fotbalul... „iese în lume"!

D. MAZILU

La ultimele dispute ale recentelor campionate naționale au figurat, printre cei 100 de alergători rămași în cursa pentru cucerirea invidiatelor titluri, nu mai puțin de trei perechi de frați: Anca și Adrian Vîrbănescu din Sibiu, Eva și Laszlo Foct-Fodor din Tg. Mureș (toți au reușit să devină campioni la probe ale copiilor și juniorilor) precum și bucureștenii Sanda și Mihai Bărbulescu.

În imaginea alăturată veșnic tînărul antrenor Carol Gall (Mureșul Tg. Mureș) dînd sfaturi elevilor săi Eva și Laszlo Foct-Fodor aflați pe pista lacului Ciucaș — în toiul întrecerilor din cadrul finalei campionatelor republicane pe anul 1971.

Foto: N. DRAGOȘ

„IMPOSIBILUL" SE AFLĂ ÎN MAKALU!

Cînd Jean France, actualul director al Școlii naționale de schi și alpinism din Franța, a ajuns în 1955, pentru prima oară, pe unul din faimoșii „opt miari ai Everestului, Makalu, el a notat în impresiile sale:

„Makalu ne domina în toată măreția lui; nu aveam posibilitatea să-l vedem cum se desfășoară în spațiu, dar granitul lui roșcat cu dungi negre, se înălța ca un zid monolit barat de incredibile surplombe; vîntul îl făcea să răsune ca o orgă... În partea cea mai de sus a zidului, exact de-asupra capetelor noastre, fantasticul pinten al Gemenilor depășea firul ascuțit a două vîrfuri de gheață și țîșnea spre înaltul cerului... Pe buzele noastre era unul și același cuvînt: IMPOSIBIL!"

...Și iată că, după mai mult de 15 ani, un grup de alpiniști francezi pornește să cucerească imposibilul! La 16 februarie, 11 temerari, căliți în multe alte ascensiuni — în Himalaia, Aconcagua, Huascaran, Fritz-Roy, Annapura ș. a. În fruntea lor: Robert Paragot, șeful expediției din 1966 în Huașcaran (Peru). Ei au pregătit timp de un an această ascensiune pe care o altă expediție a ratat-o în 1959 pentru că nu a mai avut încă o butelie cu gaze lichefiate.

În momentul de față, 300 de sherpași transportă prin pădurea nepaleză, 14 tone de material pînă la tabăra de bază, aflată la altitudinea de 4 900 metri. Ce fel de material? Hrană, corturi pe platforme metalizate, tuburi de oxigen, o trusă chirurgicală (în expediție se află și chirurgul J. Marchal), 10 colete cu medicamente, aparat de filmat, aparate de fotografiat, un post de radio (emisie-recepție), magnetofoane, pioleți, și, bineînțeles, coarda necesară în orice escaladă alpină, în total 4 000 de metri. (De reținut că Makalu — vîrful în sine — măsoară 8 470 m).

La 14 martie, expediția urmează să ajungă la tabăra de bază, de unde cu ajutorul sherpașilor va urca pînă la 7 000 m. Asaltul pintenului Gemenilor va începe la 5 aprilie și ar urma — dacă totul va decurge normal — să se termine la 15 mai. Deci 40 zile de escaladă propriu zisă, ceea ce nu e mult căci acolo atmosfera are cu 50% mai puțin oxigen, vîntul suflă extraordinar de puternic, iar temperatura se menține în jurul a minus 30 de grade. Va fi, cum spune R. Paragot, șeful expediției, „o adevărată cursă contra-timp" între 7 000 m și 8 470 m altitudine. (S. B.)

„CÎNTĂ, ZEIȚĂ, MÎNIA..."

Dacă Ianus, străvechea divinitate mitologică și zeul protector al Romei, avea două chipuri: unul privea înainte, celălalt înapoi, de ce n-ar fi încercat și Ștefan Dogaru să privească mult înapoi — închipuindu-și fotbalul în lumea zeilor) — dar cutezînd, totodată, să privească și înainte, acolo unde scrie cu majuscule, BELETRISTICĂ? Ce-i drept, luîndu-l protector pe bătrînul Homer...*

Pe un teren atît de labil ca începuturile celui mai răspîndit joc din istoria omenirii — care îi este vîrsta? — și despre care săpăturile arheologice nu și-au spus pînă acum cuvîntul, poți plasa năstrușnicul balon și în lumea Iliadei. Cu o singură condiție: ca parodia să obțină într-adevăr efecte comice, cu mijloacele prozei literare.

Și chiar dacă mizezi din start pe clemența cititorului, avizat ca o parodie poate fi — prin definiție! — inferioară modelului satirizat, ironia cu care operezi trebuie să fie foarte fină, ipostaza umoristică pe care o acreditezi trebuie să aibă originalitate, iar convenția propusă, în ansamblul ei, să fie fără fisuri. Or autorul, identificîndu-și destinul cu cel al unui biet muritor, progenitura unui tată bețiv și soț chinuit și admonestat vulgar pentru pasiunea sa fotbalistică și care ajunge, prin leșin, în lumea mitologiei grecești (cauza: un penalty ratat de Sasu!), încropește în cărtulia sa o poveste fără cap și coadă. Zeii își pierd măreția, supuși fiind... „bășicii", iar bietul pămîntean nu-și poate depăși condiția de „bicisnic". Pigmentată cu locuri comune, „panseuri" de... isote despre căsnicie, istorioare triviale din lumea zeilor, narațiunea degajă un aer vetust, de compunere stîngace a unui liceean de curs inferior, care are la îndemînă un simplu, elementar rezumat de mitologie.

De altfel, comun cu literatura această carte n-are decît reproducerea opiniei lui Eugen Lovinescu și citate din Iliada, în traducerea lui Gh. Murnu. Iar cu fotbalul, substanța parodiei, doar asemenea echivalențe: Jamaischi-Menelau, Năsturescu-Teucru, D. Nicolae-Patrocle... Puțin și trist!

Așa încît, contrar tuturor regulilor, îți vine să repeți celebra invocație de început: „Cîntă zeiță, mînia ce-aprinse pe-Ahil Peleianul!" la sfîrșitul cărții lui Ștefan Dogaru.

P. SI.

*) „Fotbalul în lumea zeilor" — Editura Stadion.

PICĂTURI

● Înotul și patinajul sînt deprinderi vechi de cînd pămîntul și (mai ales) apa. Cine poate ști cînd au devenit sporturi?

● Fotbalul este „sportul rege". Deocamdată, nu se vorbește nimic de... un prinț moștenitor.

● Degeaba face pe grozavul automobilul. Aleargă numai cu... cai putere.

Barbu ALEXANDRU

ADEVĂRURI

● Cînd un tigru ucide un om se spune că e feroce. Cînd un om ucide un tigru se spune că e sportiv.
George Bernard Shaw

● În sport, cronometrul este mama tuturor frazelor.
Hans Kasper

● Cine nu e cît de cît atlet, tîrăște jalnic prin viață trupul altuia.
Jean Giraudoux

● Sportul trebuie să fie un joc, o copilărie. Tot ce se adaugă peste asta, violența și competiția singeroasă, îl degradează.
Teodor Mazilu

● Călătoria de o mie de mile începe cu un pas.
Lao Tse

RĂSPUNDE Ion Poștașu

C. DEM. NEGREA, BUCUREȘTI. Din „Dicționarul stadionului", am ales următoarele definiții:

Controlor de bilete: **„dura lex, sed lex".**

Doctor: **omul de bază al echipei, în deplasare.**

Goluri: **un fel de „lipsuri" care nu sînt criticate niciodată.**

Noroc: **ajutor de portar.**

Arbitru: **singurul om de pe stadion care fluieră, fără să fie huligan.**

X: **singura literă din alfabet implicată în activitatea sportivă.**

Vă aștept într-o zi, la redacție. Dimineața sau după amiaza.

V. ȚEPELUȘ, BUCUREȘTI. Un răspuns la... răspunsul nostru dat unei eleve, președinte de clasă, care a scris „calicatură":

A primit o-nțepătură,
Că a scris „calicatură".
Dar, Ioane, I-A aminte
Că eleva-i... pleședinte!

Replica noastră:

Aș avea să-ți spun ceva:
Epigrama nu e rea.
Numai cu gramatica,
IA aminte dumneata!

ION GRIGORAȘ, HUȘI. 1. Radu Nunweiller, fotbalistul dv. preferat, este căsătorit cu jucătoarea de tenis Manana Ciogolea. 2. Este așa cum spuneți dv.: Cassius Clay n-a executat nici o zi din pedeapsa de 5 ani închisoare la care fusese condamnat.

EDUARD ZIGLER, CÎMPULUNG MUSCEL. Se cunoaște că se apropie fotbalul! Au început întrebările legate de regulamentul de joc. 1. **„Vă descriu o secvență verosimilă, dintr-un meci de fotbal, care am auzit că s-ar și fi produs în finala C.M. din 1962, dintre Brazilia și Cehoslovacia. Producîndu-se învălmășeală, în urma unui corner bătut la poarta lui Schroiff, un atacant brazilian i-a tras șapca pe ochi, iar un coechipier a înscris. Ce decizie dă arbitrul la o asemenea fază. Acordă gol?".** Cele ce vi s-au spus în legătură cu finala C.M. din 1962 sînt simple fantezii. Dar, o astfel de fază s-ar putea produce în cursul unui meci de fotbal. Bineînțeles că arbitrul n-ar acorda un gol marcat în aceste condiții, ci ar dicta **lovitură liberă indirectă** împotriva echipei în atac, sancționînd astfel gestul nesportiv al înaintașului. 2. **„Doi jucători, concurînd pentru titlul de golgeter, au înscris același număr de goluri. Să zicem 10, și să admitem că fiecare din ei a înscris de 3 ori din 11 metri. În ultima etapă, unul din ei înscrie în proprie poartă. Ce se întîmplă?"** Este înjurat de colegi, și atît! Presupun că nici un jucător nu și-a pus în gînd să devină golgeter cu asemenea goluri. Este adevărat: ar fi mult mai simplu!

STAVROS PATIMANACHIS, GALAȚI. Memoria nu vă înșeală: partida Elveția — România, disputată în 1967, la Zürich, a fost transmisă la televiziune, „în direct".

DĂNUȚ PETRA, COMUNA MOLDOVA VECHE. **„Aș dori ca, prin intermediul ziarului „Sportul", să transmit felicitări „profesorului", lui Gheorghe Constantin, care a devenit antrenor secund al echipei Steaua. Sper că situația echipei se va îmbunătăți".** În urmă cu ani, acest lucru depindea, în bună măsură de Constantin. Acum, depinde și de Ștefănescu, Iordănescu, Tătaru etc.!

NELU QUINTUS, PLOIEȘTI. Să vedem ce aveți de spus, pe marginea știrii că Valeri Brumel scrie o carte!

Din cîți oameni au s-admire
Cartea, cînd ți-o vor citi,
Pe nici unul n-o să-l mire,
Vreun cuvînt de vei... sări!

PAUL KIVANCSI. 1. Despre un jucător care participă la o competiție divizionară, se spune în mod just că este un sportiv de performanță, activitatea lui depășind limitele sportului pur recreativ. 2. Poate că aveți dreptate. Despre Ion Monea, de atîtea ori campion al țării, ar trebui să se scrie mai mult. Vă promit, pe curînd, un material în această pagină. Sînteți mulțumit? 3. **„De unde vine numele de Ripensia, pe care l-a purtat echipa lui Dobay, Bindea, Schwartz și Cotormani?".** De la **„Dacia Ripensis"**, numele latinesc al ținuturilor bănățene.

Ilustrații: N. CLAUDIU